

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI SÁU
GIỮ LỜI HỨA QUYÊN NHI HẠ CHIẾN THƯ

Hàn Kế Tín hỏi :

- Tiểu điệt yêu cầu bọn họ giao trả bá phụ và tha họ ra khỏi Phương gia đại viện thì bá phụ tính sao ?

Phương Tú trầm ngâm một lát rồi hỏi lại :

- Ý bọn họ thế nào ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Dĩ nhiên thương lượng ổn thoả.

Phương Tú hỏi :

- Hay lắm ! Nhưng Du cô nương là tay nhiều mưu kế, nên người phải cẩn thận mới được

Hàn Kế Tín nói :

- Tiểu điệt hiểu rồi.

Gã quay ra hỏi Du Tiểu Quyên :

- Cô nương có thể tha Phương bá phụ được chưa ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tiệp thiếp muốn rằng đồng bạn yên ổn ra khỏi Phương viện rồi mới tha Phương Tú.

Nàng vươn tay ra nắm lấy Phương Tú hỏi tiếp :

- Ý Hàn huynh thế nào ?

Hàn Kế Tín hỏi lại :

- Cô nương không tin nhiệm tại hạ hay sao ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Chẳng phải tiệp thiếp không tin Hàn huynh, nhưng lệnh tôn và Phương bá phụ thì chẳng ai tin được.

Hàn Kế Tín trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Cô nương định sắp đặt thế nào ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tiệp thiếp yêu cầu cho đồng bọn rời khỏi Phương gia đại viện trước đã. Đồng thời mong công tử hạ lệnh cho bọn người mặc thiết giáp đình chỉ cuộc ác đấu với Lý Hàn Thu.

Hàn Kế Tín không trả lời, nhưng trong xe có tiếng rú lanh lánh vang lên.

Hai đại hán mặc thiết giáp đột nhiên dừng tay lại.

Lý Hàn Thu toan rượt theo thì Du Tiểu Quyên lớn tiếng gọi :

- Lý huynh mau mau lùi lại !

Lý Hàn Thu nghe vậy lùi lại hỏi :

- Cô nương đã nghị hoà với họ rồi sao ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Phương Tú và Hàn Đào mà không giết được bọn ta thì ăn không ngon, ngủ không yên, tính đến chuyện hoà thể nào được ?

Hàn Kế Tín nói :

- Cô nương tùy ý hẹn ngày và hẹn địa điểm quyết chiến, sai người đưa tin đến là tại hạ y hẹn đến ngay.

Du Tiểu Quyên nói :

- Cuộc chiến này không thể tránh được, mong rằng công tử thủ tín.

Hàn Kế Tín nói :

- Tại hạ đã chịu lời khi nào còn thất ước. Thời gian và địa điểm đều do cô nương quyết định. Tại hạ chỉ có một điều kiện.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Điều kiện gì ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Kỳ hẹn quyết chiến phải sau đây ba ngày và không quá mười bữa. Nếu trước ba ngày hay sau mười bữa thì tại hạ không lưu lại

Phương gia đại viện để chờ cô nương được.

Du Tiểu Quyên nói :

- Tiện thiếp không tin rằng trong vòng ba ngày công tử đã có đủ thì giờ để vãn hồi đại cục và sắp đặt cuộc chiến thắng được.

Hàn Kế Tín đáp :

- Chỉ trong khoảnh khắc cũng có thể làm cho cuộc thắng phụ phát sinh đại biến, huống chi khoảng thời gian ba ngày.

Du Tiểu Quyên nói :

- Sau ba ngày mà địa điểm chiến trường lại thay đổi chỗ không ở Phương gia đại viện thì e rằng cỗ xe lưu tinh cùng mọi người mặc thiết giáp của công tử khó lòng vận dụng tới nơi.

Hàn Kế Tín cười nửa miệng đáp :

- Tại hạ hiểu rồi ! Phải chăng cô nương muốn cho tại hạ nói rõ nội tình cùng chuyện cơ mật nên mới hỏi dò, nhưng tại hạ e rằng cô nương không thể mản nguyện được.

Du Tiểu Quyên bụng bảo dạ :

- Xem chừng y đã có định kiến, mình khó mà lung lay được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, nàng lớn tiếng gọi :

- Lý huynh ! Xin Lý huynh hãy dẫn Quân cô nương, Tần cô nương và các vị võ sư bị thương nhẹ rời khỏi Phương gia đại viện trước đi.

Lôi Phi bản khoản hỏi :

- Cô nương chỉ ở lại một mình thôi ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ cũng lưu lại đây với Quyên cô nương để hộ vệ cho cô.

Dư Tiểu Quyên nói ngay :

- Lý huynh đi với bọn họ hay hơn.

Đột nhiên nàng hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Lý huynh cùng các bạn đợi tiểu muội ở trong toà Thiên Tân miếu, cách đây chừng mười dặm về phía Đông.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương....

Dư Tiểu Quyên ngắt lời :

- Lý huynh đi lẹ đi. Nhất thiết có việc gì xin hỏi Quân cô nương.

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài, dất bốn tên võ sư bị thương nhẹ và ba bốn tên võ sư chưa bị thương, cả đoàn gồm mười một người rời khỏi Phương gia đại viện.

Dư Tiểu Quyên tay trái nắm Phương Tú tay phải nắm đốc kiếm đưa mắt ngó bọn Lý Hàn Thu rời khỏi Phương gia đại viện.

Sau một lúc lâu, Hàn Kế Tín thủng thảng lên tiếng :

- Bọn họ đi xa rồi. Vậy cô nương buông tha Phương viện chúa ra !

Dư Tiểu Quyên đáp :

- Phong kiếm Mã Tương còn đang ác đấu với Bạch Y Ma Quân. Tiện thiếp mà rời khỏi nơi đây tất Mã lão tiên bối phải chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Phương Tú cười lạt nói :

- Cô nương được đằng chân đằng đuôi.

Hàn Kế Tín ngắt lời :

- Theo ý cô nương phải làm sao bây giờ ?

Dư Tiểu Quyên đáp :

- Tiện thiếp hy vọng dẫn lão rời khỏi nơi đây.

Hàn Kế Tín hỏi :

- Tại hạ đã nói, Phong kiếm Mã Tương và Bạch Y Ma Quân là những nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm. Lúc này hai vị đang quyết sống mái thì ai khuyên được hai vị bãi chiến ?

Dư Tiểu Quyên đáp :

- Tiện thiếp nghĩ rằng nhất định công tử đã có diệu kế.

Hàn Kế Tín nói :

- Nếu vậy tại hạ xin thỉnh giáo cô nương phải làm thế nào ?

Dư Tiểu Quyên đáp :

- Công tử chỉ việc phun thuốc mê cho họ ngã lăn rồi tiện thiếp đem Mã Tương đi.

Phương Tú xen vào :

- Cô nương thật lòng tham không đáy. Cuộc trao đổi này bọn tại hạ đã chịu thiệt nhiều rồi.

Hàn Kế Tín không lý gì đến Phương Tú, gã nhìn Du Tiểu Quyên nói :

- Mã Tương chỉ biết cầm kiếm cự địch chứ không hiểu mưu lược. Vậy Mã Tương chẳng có ảnh hưởng rất lớn đến trận quyết đấu sinh tử tới đây. ý kiến của cô nương tại hạ có thể thi hành được, nhưng nếu cô nương có thuốc mê hồn thì cứ việc phóng ra.

Du Tiểu Quyên lạnh lùng đáp :

- Nếu tiện thiếp trong mình có mang thuốc ứng dụng thì đã chẳng phiền đến Hàn công tử làm chi !

Hàn Kế Tín không nói nữa.

Cổ xe lưu tinh từ từ chuyển động tiến về phía Mã Tương và Bạch Y Ma Quân đang động thủ.

Du Tiểu Quyên chú ý theo dõi thì thấy cổ xe lưu tinh đi gần đến chỗ hai người, đột nhiên trong xe phun ra một luồng khói trắng.

Chỉ trong khoảnh khắc, cả hai lão đồng thời bổ rớt binh khí ngã lăn xuống đất.

Hàn Kế Tín nói :

- Cô nương thấy rõ rồi chứ. Trong xe lưu tinh của Hàn mỗ có được vật để ứng dụng.

Du Tiểu Quyên nói :

- Công tử lấy thuốc giải cho y để tiện thiếp đem Phong Kiếm Mã Tương rời khỏi nơi đây.

Nàng vừa dứt lời thì trong xe bắn ra một cái bình ngọc. Đồng thời thanh âm của Hàn Kế Tín lại cất lên :

- Trong bình có ba viên thuốc. Chỉ cho lão uống một viên là đủ hồi tỉnh. Còn hai viên cô nương giữ lấy đề phòng, cần khi dùng đến.

Du Tiểu Quyên nói :

- Công tử thật là người rộng rãi.

Nàng lượm bình ngọc cất vào bọc rồi một tay dắt Phương Tú, một tay nâng Phong Kiếm Mã Tương dậy. Nàng nói :

- Phiền Phương viện chúa đưa chân bọn tiện thiếp ra khỏi quý viện.

Hàn Kế Tín nói :

- Xem chừng cô nương đối với Kế Tín này không có một chút tín nhiệm nào hay sao ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tiện thiếp đã nói là Hàn công tử thì có thể tin được lắm. Nhưng những người mà tiện thiếp không tín nhiệm là lệnh tôn và lệnh Phương bá phụ. Tiện thiếp e rằng Hàn huynh không chủ trương được.

Nàng vừa nói vừa dắt Phương Tú tiến về phía trước.

Hàn Kế Tín nói :

- Xin cô nương hãy dừng bước.

Du Tiểu Quyên dừng lại hỏi :

- Công tử còn điều chi dạy dỗ ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Cô nương ghi nhớ lời ước sau ba ngày và trước mười ngày phải hạ chiến thư. Nếu chưa đủ ba ngày thì xin miễn thứ cho tại hạ không thể ứng chiến. Mặt khác nếu quá mười ngày thì cô nương có đến Phương gia đại viện cũng không gặp ai nữa.

Du Tiểu Quyên động tâm hỏi :

- Hàn huynh định đi ư ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm mà chỉ cần ghi nhớ lời tại hạ đã nói là đủ.

Du Tiểu Quyên biết rằng có hỏi nữa cũng bằng vô ích, nàng dắt Phương Tú ra cổng Phương gia đại viện.

Du Tiểu Quyên giữ đúng lời ước. Nàng vừa ra khỏi Phương gia đại viện liền buông tha Phương Tú và tăng gia cước lực chạy thật nhanh.

Lúc Phương Tú trở về Phương gia đại viện thì Hàn Kế Tín rời khỏi cỗ xe lưu tinh, đứng bên đường nghinh tiếp.

Phương Tú nói ngay :

- Hiền đệ ! Hiền đệ mau mau phái người rượt theo con nha đầu kia mà giết đi. Thị là người gan dạ, lại nhiều mưu trí võ công cũng cao thâm khôn lường. Để thị sống là mối lo chung thân đó.

Hàn Kế Tín đáp :

- Khinh công của Du cô nương đã đến trình độ tuyệt vời không thể đuổi kịp được.

Phương Tú nhẹ nhàng thở dài nói :

- Nếu không có hiền đệ thì chắc mạng già này đã bị chết về tay con nha đầu kia rồi.

Hàn Kế Tín nói :

- Tiểu đệ không đến sớm để cứu bá phụ thoát hiểm, trong lòng rất lấy làm áy náy.

Phương Tú thở dài nói :

- Còn Bạch y Ma Quân đâu ?

Hàn Tín đáp :

- Tiểu đệ đã sai người khiêng y vào hậu viện.

Phương Tú gật đầu nói :

- Giả tử Đàm Dược Sư còn sống thì chúng ta có thêm người hữu dụng. Đáng tiếc là y lại chết rồi.

Hàn Kế Tín nói :

- Nếu Đàm Dược Sư còn sống thì hiện giờ bá phụ đã thành nô lệ cho lão rồi.

Phương Tú hỏi :

- Hai chục năm khổ tâm nghiên cứu kế hoạch không ngờ trong mấy ngày trời, phần lớn căn bản đã bị huỷ diệt. Hiền đệ có kế hoạch gì hoãn hồi cơ nghiệp được chăng ? Ta hy vọng hiền đệ vì phụ thân và ta mà sắp đặt một kế hoạch hoàn bị.

Hàn Kế Tín ngửa mặt lên trời thở phào một cái nói :

- Những hành vi của bá phụ và gia gia từ trước đến nay khiến cho tiểu diệt rất lấy làm bất mãn. Tiểu diệt đã mấy lần hiến kế với hy vọng bá phụ cùng gia gia quay về chính đạo, nhưng bá phụ cùng gia gia chẳng chịu thi hành.

Phương Tú còn mấy chỗ huyết đạo chưa giải khai, nên cử động có điều bất tiện. Hàn ngồi phịch hướng nói :

- Chúng ta ngồi đây nói chuyện cũng được. Hiền diệt có cao kiến gì từ nay bá phụ làm theo như vậy.

Hàn Kế Tín đáp :

- Hiện nay đã lâm vào cục diện khó bề hoá giải. Tiểu diệt chắc bọn họ sau đây ba ngày sẽ hạ chiến thư.

Phương Tú thở dài nói :

- Bất luận hoà hay chiến thì cũng do hiền diệt chủ trương các việc.

Phương Tú quả là con người giáo quyết. Mới trong khoảnh khắc hắn đã khoác trọng trách nặng hàng ngàn cân vào cổ Hàn Kế Tín.

Hàn Kế Tín lộ vẻ nghiêm trọng hỏi :

- Tiểu diệt đã nói hiện giờ không tính đến chuyện hoà giải được nữa rồi, chỉ còn hai đường, xin bá phụ chọn lấy một. Bá phụ định nghênh chiến hay là bỏ đi trốn lánh ?

Phương Tú hỏi lại :

- Nghênh chiến thì sao ? Chạy trốn thì làm thế nào ?

Hàn Kế Tín buồn rầu đáp :

- Nếu nghênh chiến thì tiểu diệt đành đem hết khả năng để cùng bọn họ quyết một trận hơn thua. Tiểu diệt có chết trong trận chiến cũng được tiếng là trọn hiếu đạo với gia gia cùng bá phụ. Bằng ngược tiểu diệt may mà còn sống cũng kẻ đã báo đền ơn dưỡng dục của hai vị nhân gia rồi. Vậy sau cuộc chiến, tiểu diệt tìm chốn mai danh ẩn tích. Bá phụ cùng gia gia coi như không có đứa con cháu bất hiếu này là xong.

Phương Tú sững sốt hỏi :

- Hiền diệt muốn bỏ đi đâu ?

Hàn Kế Tín :

- Bầu trời bát ngát há lại không có một chỗ cho tiểu diệt ẩn thân ?

Phương Tú hỏi :

- Nếu vậy thì cốt nhục lìa tan, không còn ngày nào đoàn viên hay sao ?

Hàn Kế Tín nhăn nhó cười đáp :

- Nếu tiểu diệt bị chết trận thì cũng không còn ngày nào đoàn viên nữa. Vậy tiểu diệt chết trận hay đi ẩn cũng vậy mà thôi.

Phương Tú thấy gã ra chiều khích động thì biết rằng nếu còn hỏi nữa cũng chỉ được nghe những câu khó chịu mà thôi. Hắn liền lảng sang chuyện khác :

- Còn chuyện chạy trốn thì sao ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Nếu bá phụ cùng gia gia chân tâm hối hận về những hành vi ngày trước thì tìm nơi mai danh ẩn tích, xa lánh hoạn nạn cũng là phải. Từ đây trở đi không bước chân vào chốn giang hồ nữa.

Phương Tú hỏi :

- Thì còn công việc ở đây thì sao ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Để một mình tiểu điệt gánh vác.

Phương Tú nói :

- Ta e rằng Du Tiểu Quyên và Hàn Thu không chịu buông tha hiền điệt.

Hàn Kế Tín nói :

- Nếu tiểu điệt có bị họ giết chết thì cũng là để chuộc lại những lầm lỗi của gia gia cùng bá phụ khi trước đến nay. Vậy cái chết đó sẽ không có gì là đáng tiếc.

Phương Tú trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiền điệt ! Có nên đem việc này thương lượng với gia gia không.

Hàn Kế Tín đáp :

- Bá phụ quyết định trước đi rồi nói chuyện với gia phụ sau cũng được. Tiểu điệt biết rõ việc gì bá phụ quyết định, tất gia gia cũng không phản đối.

Phương Tú hỏi :

- Còn mấy lộ nhân mã ta đã cho phi sát truyền thư triệu về thì nghe lời hay sắp đặt họ bằng cách nào ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Cấp thuốc giải cho họ rồi giải tán để họ tìm lấy đường sống là hơn.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Hiền điệt đã nhận lời với Du cô nương sau đây ba ngày, trong vòng mười bữa tìm nơi quyết chiến. Vậy hiền điệt có chuẩn bị giữ đúng lời hứa không ?

Hàn Kế Tín thủng thẳng đáp :

- Dĩ nhiên tiểu điệt phải giữ đúng.

Phương Tú hỏi :

- Theo lời hiền điệt vừa nói thì có bao nhiêu tay chân giải tán hết, hiền điệt nghênh chiến bằng cách nào ?

Hàn Kế Tín thủng thẳng đáp :

- Tiểu điệt tự có cách nghênh địch.

Phương Tú ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Bá phụ biết rằng dù chúng ta có lòng thoái nhượng nhưng Lý Hàn Thu chẳng chịu buông tha. Vậy sao không chờ cuộc ác chiến rồi mới tính.

Hàn Kế Tín thở dài đáp :

- Cơ sự đã đến thế này mà dường như bá phụ vẫn không chịu phớt bỏ tấm lòng tham danh ham lợi. Tiểu điệt chỉ có ý báo đền ơn sinh dưỡng nên dù sao cũng phải

thay hai vị lão nhân gia để cũng họ quyết chiến một phen. Sau cuộc chiến này, bất luận thắng hay bại, tiểu diệt cũng rút lui khỏi giang hồ.

Dứt lời gã không chờ Phương Tú phúc đáp, trở gót đi ngay.

Phương Tú nhìn đằng sau lưng Hàn Kế Tín buông tiếng thở dài rồi cũng không gọi gã trở lại nữa.

Hàn Kế Tín thẳng tiến vào nội viện, một mình đi ra phía khác.

Phương Tú đảo mắt ngó thấy chết ngổ ngang một lượt rồi cất bước tiến vào nội viện.

Trong Phương gia đại viện sau khi trải qua một trường ác đấu, xác chết la liệt, quang cảnh thê lương so với ngày trước phòng bị sâm nghiêm thật khác nhau xa.

Phương Tú đi vào nội điện rồi kêu bọn võ sư thu thập xác chết

trong trường cùng quét dọn cho sạch những vết máu loang lổ khắp nơi.

Thời gian ba ngày vùn vụt trôi qua.

Suốt ba ngày trời, Phương Tú cũng Hàn Đào tìm kiếm khắp mọi xó xỉnh trong Phương gia đại viện mà chẳng thấy Hàn Kế Tín đâu cả, tựa hồ gã bỏ đi một cách đột ngột mà không biết đi về phương nào.

Mấy lộ nhân mã, trừ bọn Trương Bách Tường sau khi bị Du Tiểu Quyên thuyết phục trở về mặt Tây Bắc, ngoài ra chưa có lộ nào trở về Phương gia đại viện. Đây là một điều khiến cho Phương Tú cùng Hàn Đào rất đổi lo âu.

Trong Phương gia đại viện, hiện giờ trừ bọn mười hai người của Đàm Dục Sư để lại, không còn một ai để điều khiển.

Nhưng mười hai tay độc thủ đó, Phương Tú lại không biết cách điều động. Bọn chúng bị giam trong thạch thất, hàng ngày có người đưa cơm rượu vào. Phương Tú cùng Hàn Đào không dám bước chân tới đó bao giờ.

Phương Tú đã định sau khi thu xếp công việc võ lâm là tìm cách xử tử mười hai độc nhân này. Bấy giờ đại cục biến triển thành ra mười hai độc nhân này sẽ dùng vào việc cự địch cho hắn. Đáng tiếc là Phương Tú chưa được Đàm Dục Sư truyền cho cách điều động họ.

Cả toà Phương gia đại viện, cả từ hạng nô bộc cho đến người canh giữ các cơ quan chỉ còn lại hơn ba chục.

Nguyên mấy trăm vị võ sư hộ viện đã bị chết rất nhiều còn để lại xác chết, tường đổ, những mồ chôn tựa hồ như nơi đây là trường đồ khác. Quang cảnh cực kỳ thê lương ảm đạm.

Vì số người trong Phương gia đại viện còn lại rất ít, nên Phương Tú không dám phái họ ra khỏi Phương gia đại viện. Vì họ bị giết chết nên bao nhiêu xác chết đều chôn táng ngay trong viện.

Phương Tú, Hàn Đào hoàn toàn lâm vào tình trạng thất vọng.

Mấy lộ nhân mã đã có truyền thư triệu hưởng mà không thấy trở về. Hai lão chỉ còn trông mong vào Hàn Kế Tín. Nhưng gã đã ba ngày trời chẳng thấy tông tích đâu, khiến cho hai lão rất bồn chồn trong dạ.

Đến ngày thứ tư, vào khoảng giờ ngọ.

Hàn Kế Tín đột nhiên trở về Phương gia đại viện.

Phương Tú cùng Hàn Đào khác nào bắt được của báu, liền vỗ về gã :

Hàn Đào hăng dặng một tiếng rồi nói :

- Hải tử ! Mấy bữa nay hải nhi đi đâu mất. Ta cùng Phương bá phụ tìm khắp nơi trong Phương gia đại viện cũng chẳng thấy.

Hàn Kế Tín nhăn nhó cười đáp :

- Hải nhi ra ngoài điều tra tình hình bọn người đến viện trợ Du Tiểu Quyên cùng Lý Hàn Thu.

Phương Tú hỏi :

- Ủa ! Bọn người đến giúp họ là ai ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Bọn họ phòng bị rất nghiêm mật. Tiểu diệt đã phái người điều tra mà không sao trà trộn vào được.

Hàn Đào nói :

- Chỉ có công việc điều tra mà mất những ba ngày ư !

Hàn Kế Tín đáp :

- Hải nhi, còn bố trí cuộc nghinh chiến. Xem chừng bọn Lý Hàn Thu không chịu bỏ cuộc chiến này.

Phương Tú mừng thầm hỏi :

- Hiền diệt bố trí bằng cách nào ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Lúc đến việc hai vị lão nhân gia sẽ rõ.

Gã nói xong, bỏ mặc Hàn Đào và Phương Tú, trở vào ngồi trên một chiếc ghế thái sư trong nhà đại sảnh.

Dường như Hàn Kế Tín nhọc mệt quá độ, gã vừa ngồi xuống ghế một lát đã ngủ thiếp đi.

Lúc vãng thái dương vừa ngậm non đoàn thì Du Tiểu Quyên sai người đưa chiến thư tới.

Hàn Kế Tín coi thư rồi cầm bút đề ngay vào bức thư mấy câu.

Gã lại thưởng cho người đưa thư năm lạng vàng và bảo y cầm thư về.

Hàn Kế Tín hành động một cách độc đoán. Bất luận việc gì, gã cũng không thương lượng với Phương Tú, Hàn Đào.

Người đưa thư về rồi, Phương Tú không nhịn được cất tiếng hỏi :

- Trong thư đó họ nói gì vậy ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Đó là thư hẹn ba ngày khai chiến.

Phương Tú hỏi :

- Hiền diệt có nhận lời bọn họ không ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Tiểu diệt đã lời hứa với họ từ bốn bữa trước, dĩ nhiên không thể thất ý được.
- Phương Tú bắn khoả nói :
- Chúng ta không còn người ứng chiến. Bọn người độc nhân rất khó điều động.

o0o